

Diumenge dotzè durant l'any

Lectura del llibre de Job 38, 1.8-11

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: "¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves voreres i la vaig tancar amb portes i barrots, dient-li: Fins aquí et permet venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones."

Salm responsorial 106

Resposta: Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.

. Uns comerciants que s'embarcaren i es feren mar endins, foren testimonis de les obres del Senyor, dels seus prodigis en alta mar.

. A un orde seva es girà un huracà, que aixecava grans onades: es veien al cel, es veien al fons, i, extenuats de mareig, no s'aguantaven drets, no hi valia res la seva perícia.

. En les seves penes cridaren el Senyor, i els salvà d'aquell perill: placà el temporal i vingué la bonança, es calmaren les onades del mar.

. I els va dur fins al port, plens de goig per la calma retrobada. Que reconeixin els favors del Senyor, el prodigis que ha fet en bé dels homes.

Lectura de la 2ª carta de sant Pau als cristians de Corint 5, 14-17

Germans, l'amor que Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres des d'ara, ja no valoram ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així Crist, ara ja no ho feim. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot allò que era antic ha passat, ha començat un món nou.

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc 4, 35-41

Un dia, l'horabaixa, Jesús digué als deixebles: "Passem a l'altra vorera." Deixaren la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Devora ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien damunt la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat a un coixí. Ells el criden i li diuen: "Mestre, ¿no veis que ens enfonsam?" Jesús es desvetllà, va renyar el vent i digué a l'aigua: "Calla i estigues quieta." El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: "¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?" Ells, plens de gran respecte, es demanaven un a l'altre: "¿Qui deu ser aquest, que fins i tot el vent i l'aigua l'obeeixen?"